

maa træde i Hjemmenes Sted. Men — naturligvis! — Skolen maa da langsomt omskabes, maa lidt efter lidt føres tilbage til sit Udspring og blive noget af, hvad Klostret i gamle Dage var, et Asyl, et Fristed, en altid aaben Tilflugt. Men den maa samtidig blive noget ganske andet. Den maa ved sit blotte Ydre, ved Lokalernes Udsmykning, ved Undervisningens Form virke paa eensang hjemligt og festligt paa det barnlige Sind. For der skal jo altsaa her gives Børnene det Grundfond af lyse og frugtbare Livsindtryk, som de senere kan have at tære paa, og som kan gøre dem mere modstandsdygtige i Tilværelseskampen end Fortidens (og adskillig af vor egen Tids) klosterligt optugtede Ungdom, der ved enhver Skuffelse straks mister Troen til Livet, taber Tilliden til Lykken og ligesom Børn, der har stødt sig, søger Trøst i Skødet paa deres gamle, gølge Amme, Kirken.

„Men jeg ser et stort Udraabstegn i dit Ansigt. Hvorfor fortæller hun mig alt dette? spørger du. Og du har Grund til at forundres. Men jeg maa sige dig det, som det er. Der er her i min Ensomhed ligesom gaaet en ny Verden op for mig, og jeg er vistnok endnu lidt fortumlet deraf. Veed du, jeg tænker for Alvor paa at gøre et Forsøg med at føre Tanker som de ovenstaaende ud i Livet. Jeg omgaaes med vilde Planer om at oprette en Fattigskole i København efter det Mønster, jeg her skitserer. Det vil koste mig min tilkommende Formue; men nu, da jeg Ingen har at efterlade den til, — kan jeg da anvende den bedre? Naturligvis, det er jo ikke noget, der kan ske hverken idag eller imorgen. Jeg maa først sætte mig grundigt ind i alt, hvad man hidtil har forsøgt i samme Retning, i det hele studere Skolesagen fra Bunden. Jeg mindes